

Het was elf uur 's avonds, en Marriott had zich verschanst in zijn kamer en blokte zo hard hij maar kon. Hij was vierdejaars student van de Universiteit van Edinburgh en hij was voor dit bijzondere examen zo vaak gezakt dat zijn ouders verklaard hadden, onmogelijk nog langer zijn studiegeld te kunnen opbrengen.

Zijn kamers waren goedkoop en armoedig, maar het collegegeld was aanzienlijk. En dus had Marriott alles op alles gezet om te slagen of om aan die poging ten onder te gaan, en de laatste paar weken had hij dan ook zo hard gewerkt als menselijkerwijze gesproken mogelijk was.

Hij probeerde de verloren tijd in te halen en het geldelijk verlies goed te maken op een manier die duidelijk aantoonde dat hij de waarde van het een noch van het ander besepte. Want geen enkele gewone sterveling - en Marriott was in ieder opzicht een gewone sterveling - kan zich blijven voortzweepen zoals hij zich de laatste tijd voort had gezweept, zonder op de lange duur het gelag te betalen.

Onder de studenten had hij weinig vrienden of kennissen, en die enkelingen hadden beloofd hem 's avonds niet te storen, in de wetenschap dat hij eindelijk zijn studie ernstig nam. Het was dan ook met een gevoel dat heel wat sterker was dan verbazing dat hij op deze avond de huisbel hoorde

overgaan en beseftte dat er bezoek voor hem was. Sommigen zouden eenvoudig de bel afgezet hebben om daarna rustig voort te gaan met hun werk. Maar Marriott was niet zo.

Hij was nerveus; het zou hem de hele nacht dwars gezeten hebben, niet te weten wie de bezoeker was en wat deze van hem verlangde. Dus zat er niets anders op dan hem binnen te laten.

De hospita ging onveranderlijk precies om tien uur naar bed, waarna niets ter wereld haar er meer toe kon bewegen te doen alsof zij de huisbel hoorde, dus liet Marriott zijn boeken in de steek, met een uitroep die weinig goeds voorspelde voor wat betreft de ontvangst die de bezoeker te wachten stond, en besloot zelf open te gaan doen.

In de straten van Edinburgh was het stil op dit late uur -het was laat voor Edinburgh- en in de rustige buurt van F-Street, waar Marriott woonde, op de derde verdieping, verbrak nagenoeg geen enkel geluid de stilte. Intussen ging de bel voor de tweede keer over, met onnodig veel lawaai, en zijn gemoed was dan ook boordevol woede en ergernis over die dubbele storing toen hij de deur naar het nauwe trapportaal opende.

'Ze weten allemaal dat ik voor m'n examen zit te werken. Waarom komen ze me dan op zo'n onmogelijk uur lastigvallen?'

De bewoners van het huis, hemzelf inbegrepen, waren medische studenten, hoofdzakelijk

onbemiddelde studenten, en enkele andere huurders
wier roeping of beroep misschien minder duidelijk
waren.

De stenen wenteltrap op elke verdieping, zwak
verlicht door een gaslamp die men met geen
mogelijkheid hoger op scheen te kunnen draaien,
spiraalde naar beneden zonder de pretentie van looper
of leuning.

Op de ene verdieping was het schoner dan op de andere.
Het hing af van de hospita op de desbetreffende